

ตอนที่ ๑๗

กลวงปีศาจ

ความมหัศจรรย์ที่ทะเลสาบ ได้ถูกบันทึกไว้ใน ความทรงจำ ของคณะเดินทาง อย่างไม่รู้ลืม ดู เหมือนเป็นความงดงาม ที่มีราคาแพงไปหน่อย มันไม่คุ้มเลย กับการเดินทางผ่านมาที่ทะเลสาบ แห่งนี้ เพราะพวกเขาเกือบจะสูญเสียชีวิตไป

ผ่านไปครึ่งวัน จาก พาคณะท่องเที่ยว ได้ขึ้นเขา มาถึงทางตัน ตรงหน้าผาแห่งหนึ่ง พวกเขาสังเกตเห็น ตรงซอกผา มีทางเดินแคบๆ พอจะแทรกตัวลอด ผ่านก้อนหิน ที่ขวางทางอยู่ ไปได้ทีละคน คำนึงหนึ่งคิดว่า อีกด้านเป็นเหว มันน่าหวาดเสียว เมื่อมองลงไปข้างล่าง แต่คณะเดินทางไม่มีทางเลือกอื่น จึงจำต้องไต่ลอดไปทางช่องแคบๆ นี้

ทุกอย่างผ่านไปได้ด้วยดี จาก พาเด็กๆ และพี่เลี้ยง เดินไต่เขาต่อไปอีกสักครู่ ก็พบทางแยกอีกแล้ว จากหยุดเดิน ทำหน้าเคร่งเครียด หันไปพูดกับลูกทีมคนอื่นๆ พวกเขาเดินวนเวียน กระสับกระส่ายไปมา ไม่แน่ใจว่าจะเลือกทางไหน ชุมิอากาศรุกรนมากกว่าเพื่อน พวกเด็กๆ รู้สึก

เป็นกังวลเพิ่มขึ้น เกี่ยวกับอาการผิดปกติของชู
และสีหน้าของจาดู

“ทางเดิมอีกแล้วใช่ไหม?” ลังซ์ ถามจาดู จาดู
พยักหน้า พวกเตี้ยๆ ทรวดตัวลงนั่ง ด้วยความ
เหนื่อยอ่อน ท้อแท้ รู้สึกสิ้นหวัง หาทางออกไม่ได้
ภาวะที่จะต้องพาเตี้ยๆ ออกไปจากป่ามรณะแห่งนี้
มันเริ่มกดดันจิตใจจาดูหนักขึ้น และที่ยิ่งกดดัน
หนักขึ้นไปอีก เมื่อเขานึกถึงเมียรัก ถ้าเขายังติด
อยู่ในสันเขาวงกตนี้ ก็ไม่มีวันจะตามหาเมียเจอ
จะต้องไปจากที่นี่ให้ได้ แต่ก็ยังมองไม่เห็นทาง

“สองวัน เราไม่ได้ออกไปไหนเลย” เค็ย บ่น

“หรือว่า พวกเราจะกลับไปหาเคน” โสณน้อย
ก็บ่นเหมือนกัน

“แต่จะไปยังไง ทางเก่าก็ไปไม่ถูก ตกลง พวก
เราจะต้องมาติดอยู่ในป่านี้แหละ”

ลังซ์ หยิบวัตถุนำทางออกมาจากกระเป๋า
เพื่อให้มันบอกเส้นทางใหม่อีกครั้ง แต่คราวนี้ ชู
มองวัตถุนั้นด้วยสายตาแปลกๆ ซึ่งไม่มีสมาชิกคน
ใดในคณะเดินทาง ทันสังเกตเห็น

“โธ่! เราก็เลือกถูกทางแล้วนี่ ทำไมกลับมาที่
เดิมอีก” ลังซ์ บ่นด้วยความเหน็ดเหนื่อย เขามือ

เคาะวัดถุนั้นดู “จะว่ามันเสียก็ไม่ใช่ มันก็ยังดี ๆ อยู่เลย” หลอดไฟเท่าหัวไม้ขีด ก็ยังกระพริบ เหมือนปกติ ลังซ์ เก็บมันไว้ในกระเป๋าเหมือนเดิม

“เคน นะ เคน ไม่น่าหลอกเราให้มาที่นี่เลย”
เค็ย ต่อกว่าเคนทั้งเหน็อยๆ

“อย่าไปว่าเคนเขาอย่างนั้น เคน ไม่ได้หลอกเรา” ลังซ์ แย้ง

“จะไม่หลอกได้ยังไง ป่านนี้ ยังหาทางออก จากป่าบ้าง นี่ไม่ได้ซึกที่ เห็นไหม พวกเราจะต้อง มาตายกันหมดนี่ แล้วอย่างนี้ จะว่าเคนไม่ทิ้งเรา อย่างงั้นหรือ เขาไม่ยอมให้พวกเราเป็นภาระ ต่างหาก จึงขับเราออกมาติดอยู่ที่นี่” เค็ย ฟัน ความในใจออกมาไม่ยั้ง อย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

“เค็ย หยุดว่าเคนเด็ยนี้”

“พวกเราต้องมาตาย ก็เพราะเชื่อไอ้เครื่อง บ้าง นั้น เขานั้นแหละ น่าจะมาส่งเราให้พ้นๆ ไป ก่อน แต่เขาก็ไม่มา ฮือ ๆ ๆ ทำไมจะต้องให้พวก พี่ๆ ต้องมาตายกับพวกเราด้วยล่ะ”

“ถ้าเขาไม่รักเรา ป่านนี้เค้าก็ปล่อยให้เราตาย ไปนานแล้ว เขาเด็ยเรามา เขาก็รักเราเหมือนกัน เขาเหมือนพ่อของเรานะ”

“พ่ออะไรกัน ทำไมต้องมาฉกไล่ ให้มาตายกันแบบนี้ พ่อของเราแท้ๆ ที่ว่าคู่ค่าเรา ยังไม่ทำกันแบบนี้เลย ฮือ ๆ ๆ” เอื้อย พุดไปร้องไห้ไป

“เอื้อย หยुकนะ” ลังซ์ ขึ้นเสียง

“อ้อ! พ่อของเธอ ก็ยังทิ้งเธอไป แล้วยังจะอยากมีพ่ออีกหรอ”

“มากไปแล้วนะ เอื้อย” ลังซ์ ลุกขึ้น กางมือทั้งสองออก เดินเข้าหาเอื้อย อยากจะเอามืออุดปากพล่อยๆ ของเอื้อย เอื้อยเอามือปิด ทั้งสองจึงยืนอยู่กัน โสณน้อย เห็นว่าเรื่องมันชักจะยุ่งไปกันใหญ่ จึงรีบเข้ามาดึงเอามือของลังซ์ออกไป

“ลังซ์ อย่า ... เธอ เป็นบ้าไปรีไรง?”

เอื้อย สลัดพ้นจากมือของลังซ์

“เพียะ!”

โสณน้อย ตบหน้าลังซ์ จนผงะไป ลังซ์ รู้สึกโกรธขึ้นมาทันที จึงฉกโสณน้อยออกไปเบาๆ จากอุธดาเข้ามาจะห้าม เพราะมันอันตรายเกินไป กับการทะเลาะกันริมหน้าผา แต่โสณน้อย ก็ไฉไม่ไฉเล่น เบี่ยงตัวหลบแขนของจาอุ ที่กั้นห้ามศึก เข้าไปฉกอกลังซ์ข้างที่หนึ่ง คราวนี้ ลังซ์โกรธจริงๆ

ก่อนที่โสนน้อย จะเข้าถึงตัวครั้งที่สอง ลังซี่ ใช้มือ
สองข้างผลักไหล่ของโสนน้อย สว่นออกไปเต็มแรง
โสนน้อย ผงะถอยหลังไปสะดุดกับท่อนไม้แห้ง
ใกล้กับผาหิน จนเซถลาไป โชคดีที่ไม่ตกหน้าผา
แต่ก็เชื่อว่าจะพันอันตราย เพราะโสนน้อยเซไปทาง
ฝั่งผาหิน ถ้าหัวไม่ไปโดนหิน ก็นับว่าโชคดี ...
ทุกคนแทบไม่เชื่อสายตาของตัวเอง เมื่อเห็นโสน
น้อยเซถลา หลุดหายเข้าไปในแผ่นหิน จาตุ และ
เหล่าพี่เลี้ยง ต่างตกตะลึง ว่ามันเกิดเหตุการณ์
ประหลาดนี้ได้อย่างไร ลังซี่ได้สติ ชยับเท้ามาหยุด
ที่หน้าผาหิน จุดที่โสนน้อยหายเข้าไป

“เราอยู่นี่ เราอยู่ในนี้” เสียงโสนน้อย ตะโกน
มาจากข้างใน

ลังซี่ตกตะลึง ความโกรธเมื่อสักครู่หายไป
ราวกับเอาพืนที่ติดไฟไปจุ่มน้ำ เขาค่อยๆ ยืนนิ้วชี้
ไปแตะที่แผ่นหิน เขายังประหลาดใจหนักขึ้น เมื่อ
นิ้วมือของเขาหายแทรกเข้าไปในแผ่นหิน ราวกับ
ว่าแผ่นหินคืออากาศที่ว่างเปล่า มันเป็นภาพลวง
ตา เขาเกือบสติแตก เหมือนมีแรงลมจากท่อขนาด
ใหญ่ ดูดเขาหายเข้าไปในนั้น เค็ดย สัตว์ความมึน
งออกไป เรียกสติกลับคืนมาโดยเร็ว “จงอย่าเชื่อ
สายตาที่เห็น มันอาจเป็นภาพลวงตา” เสียงของ

เคน ผุดเข้ามาในความทรงจำ นี่คงเป็นประตู
ปริศนา ลวงตาคนเอาไว้ให้มองไม่เห็น ไม่ต้องรอ
ให้เสียเวลาอีกต่อไป เอื้อย บอกพวกพี่เลี้ยงให้รีบ
เข้าไปในนั้น

“เร็ว นั่นเป็นทางลับ เข้าไปในนั้น”

มาลากับชู รีบเดินผ่านแผ่นหินเข้าไป ตาม
ด้วยบันตู คงเหลืออังกาบกาก้า ที่ยังยืนลงเลอยู่
จากู คอยยืนระวังหลัง รออยู่แล้ว เขาฉลิกหลัง
ของอังก หลุดเข้าไปในนั้น แต่กาก้า รู้สึกกลัวขึ้นมา
ทันที เขาคิดว่าทุกคนหายไปนีก่อนหินแล้วจะ
ไม่ได้กลับออกมา กาก้าเชื่อสายตาตัวเอง มันเป็น
ผีปีศาจ เขาจะไม่เข้าไปในนั้นเด็ดขาด กาก้าสติ
แตกไปแล้ว วิ่งหนีไปอีกทางหนึ่ง

“จากู เอื้อย ทำอะไรกันอยู่นะ รีบเข้ามาเร็วๆ
ซี” สังข์ ตะโกนมาจากข้างใน

จากู อยากจะทำในสิ่งที่สังข์ขอรับ แต่ตอนนี้
เขาต้องไปจัดการกับปัญหาใหม่ให้เสร็จก่อน จากู
วิ่งไปตามกาก้า เอื้อยวิ่งตามไปอีกคน กาก้าร้อง
เสียงหลงด้วยความหวาดกลัว เหมือนผีเข้าสิง
เสียงจากูตะโกนบอก อย่าไป อย่าไป กลับมา แต่ก็
ไร้ผล กาก้าวิ่งหายเข้าไปในป่าข้างทาง จากูกับ

เคี้ยวรีบไปตามเอาตัวกาก้าคืนมา ก่อนที่จะได้รับ
อันตราย

เสียงขลุ่ยขลุ่ย ๆ เหมือนน้ำกระฉอกในขวด
ตั้งอยู่ไม่ไกล กาก้าวิ่งหายเข้าไปในบริเวณนั้น อาจ
ได้รับอันตรายก็ได้ จากุกับเคี้ยวตามเสียงนั้นไป
ค่อยๆ แหกใบไม้ใหญ่ กว่าที่จะผ่านไปได้ที่ละใบๆ
ก็ยากน่าดู เคี้ยวยังคิดเลยว่า กาก้าผ่านมันไปได้
อย่างไร เมื่อไปถึง จากุถึงกับตกตะลึง ที่เห็น
ดอกไม้ขนาดใหญ่ รูปกรวย กำลังดูอะไร
บางอย่างกระตือรือร้นเข้าไปในนั้น แต่เคี้ยวรู้แล้ว ว่ามัน
คืออะไร จึงชักมีดพกออกจากเอว แล้วฟันฉับ ไป
ที่ก้านดอกไม้ยักษ์นั้น สองสามครั้ง จนเป็นรอย
แผล แล้วหยิบขวดน้ำเล็กๆ ที่พกติดตัวมา เปิดฝา
ออกหยดน้ำใสๆ ลงไป ลึกครู่ ก็เห็นฟองไอน้ำ
พวยพุ่งมาจากรอยแผล ดอกไม้สีเขียวเริ่ม
เปลี่ยนเป็นสีเทา ลึกพักมันก็ค่อยๆ คายสิ่งที่มัน
กลืนเข้าไป ออกมา

ร่างของกาก้าอ่อนปวกเปียก หลุดออกจาก
กรวย หล่นลงมา นอนคว่ำหน้ากอกับพื้น พร้อม
คิ้วเมื่อกลืนข้าวขุ่นๆ กลืนเหม็นมาก จากุรีบเข้าไป
ประคอง พลิกตัวของกาก้า หงายหน้าขึ้น โอ้ว!
จากุถึงกับผงะ เพราะใบหน้าซีกหนึ่ง ถูกต้นไม้พิษ

นั่นแหละ ไปครึ่งหน้าจนเห็นกระดูกซี่ฟันและ
กระดูกโหลก เขาคงหมดลมหายใจไปแล้ว

“ต้นไม้เนี่ย มันเหนียวมาก เคนให้น้ำนี้ไว้ มัน
แก้พิษได้” เอื้อย อธิบายสั้นๆ ไม่ควรอยู่ที่นี้นาน
กว่านี้ และไม่มีเวลาไว้อาลัยผู้ตาย เธอรีบเดินจ้ำ
นำหน้าจากอู ย้อนกลับไปที่ทางเก่า “เราไปกันเถอะ
กาก้าตายแล้ว”

จากอูกับเอื้อย พวกมันวิ่งกลับมาที่แยกหน้าผา
เหมือนเดิม แล้วรีบเดินหลุดหายเข้าไปในแผ่นหิน

ตั้งชั่งกับโสนน้อย นั่งอยู่ที่เขตกินข้างทางที่จะ
มุ่งหน้าต่อไป ชู อัง มาลา และ บันตุน ยืนรวมกัน
อยู่ปากหนึ่ง จากอูเห็นทุกคนอยู่กันพร้อมหน้า ก็
รู้สึกอุ่นใจ เอื้อยหันไปมองข้างหลัง รู้สึกประหลาด
ใจ เมื่อเข้ามายืน ณ ที่ตรงนี้แล้ว กลับมองเห็นทุก
สิ่งทุกอย่างที่อยู่ด้านนอกนั้น เหมือนไม่มีอะไรมา
กั้นบัง ... เมื่อเหตุการณ์ทุกอย่างเข้าสู่ภาวะปกติ
จากอูบอกให้ทุกคน ดำรวจข้าวของ แล้วออก
เดินทางต่อ คราวนี้ จากอูจะคอยระวังหลังให้พวก
เด็กๆ ส่วน มาลา บันตุน และ ชู เดินนำหน้าไป

ระหว่างเดินทาง ตั้งชั่ง กล่าวขอโทษ เพื่อนๆ

“โสนน้อย เป็นไรมามากมี่ย? ขอโทษนะ”

“สังข์ เธอเป็นอะไรไป เราไม่เคยเห็นเธอ เป็น
อย่างนี้มาก่อนเลย” โสณน้อย ยังไม่หายสงสัย

“ตอนนั้นไม่รู้ แต่ตอนนี้รู้แล้ว มันมีอะไร
บางอย่าง คอยบังคับให้เราคิดอย่างนั้น ทำอย่าง
นี้”

“เราก็เสียใจ ที่พุดรุนแรงกับเธอ” เอื้อย พุด
ขึ้นบ้าง ด้วยแววตาเศร้า แบบคนลำนึกผิด “และ
อยากขอโทษเคนด้วย”

“ไม่มีใครโทษเธอหรอก มันอาจจะเป็น
วิญญาณพวกปีศาจก็ได้ ที่มาคอยหลอกให้พวก
เราทะเลาะกันเอง” สังข์ อธิบายให้เอื้อยคลายใจ

“ที่เราเข้ามาในนี้ได้ เคนเป็นคนบอกเอื้อยเอง
แหละ”

“เคนมาบอกเธอตอนไหน เมื่อไหร่”

“ในความรู้ลึกน่ะ ... ที่จริง เคนบอกทางนั้น
มันก็บอกถูกแล้ว แต่เรามองไม่เห็นเอง สังข์ เธอ
ต้องรักษามันไว้ให้ดีๆ นะ เก็บไว้อย่าให้ห่างตัว”

คำพูดของเอื้อย ถูกแปลเป็นคลื่น
สัญญาณเสียง ส่งเข้าไปในประสาทหูของชู เขาจำ

เรื่องสายตามองสังข์ โดยที่สังข์ ไม่ทันสังเกต อาจ
เป็นเพราะบรรยากาศขมุกขมัวเหมือนนโกล์ค้ำ

พวกเขาเดินไปท่ามกลางกลุ่มเมฆหมอกนาน
เป็นชั่วโมง ไม่เห็นเดือน ไม่เห็นตะวัน บรรยากาศ
มันอึมครึมเช่นนั้นตลอดเส้นทาง พวกเขาจึงไม่
อาจคาดเดาเวลาได้ รู้เพียงแต่ว่า ถ้าเหน็อยก็หยุด
ถ้าหิวก็กิน

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๑๘ หุบผาหมอก
กลับไปที เว็บบุชมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>